

Препоръчителен контрол!

ДА НЕ СЕ ЧЕТЕ ОТ ДЕЦА С ЕДИН ИЗГУБЕН ЧОРАП!

НЕ СЕ ПРЕПОРЪЧВА ЗА РОДИТЕЛИ,
КОИТО НЕ СЛУШАТ ДЕЦАТА СИ
И НЕ ИМ КУПУВАТ СЛАДОЛЕД!

ЯНКО МИТЕВ

КАПЧИЦИ
СМЯХ

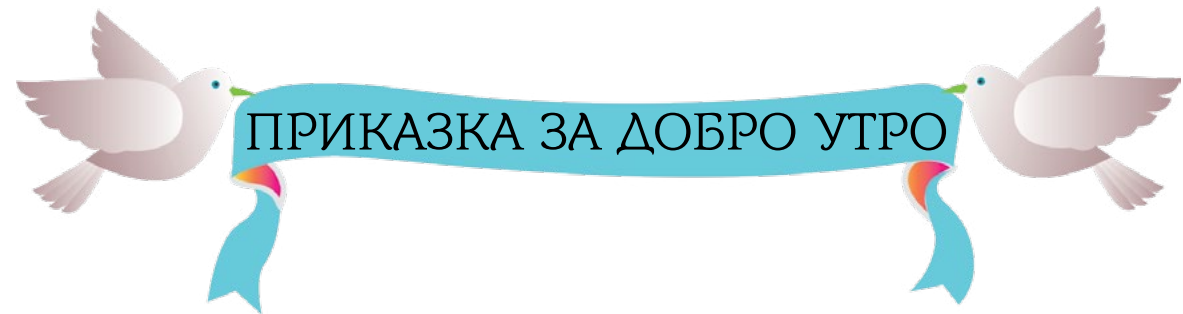

КАПЧИЦИ СМЯХ

© Янко Митев – автор

© Издателска къща „Знаци“, 2019

ISBN: 978-619-7497-22-9

Тя е една такава – светлолилава, наръсена със ситно натрошени парченца слънчев лъч.

На вкус е много леко газирана, но това не ѝ пречи да е свежа и хрупкава. Има нещо леко гъделичкащо в нея, от което тя се срамува, но то не е голяма беля.

На мен ми я разказа едно малко жълто пухкаво пилеце, което я беше чуло от свой пернат роднина, който пък бил най-големият син петел в кокошкарника и си бил изгубил гласа от една настинка, та сега само разказвал приказки. Но – много тихо и само сутрин.

Всичко в неговите приказки се случвало преди закуска, на гладен стомах. Например, за едно малко чуруликче. То си изгубило четката за човка и му се наложило да кълве пастата си за зъби. Да, ама някой му бил сменил пастата с крем за бръснене и чуруликчето започнало да киха, а от устата му наизскачали сапунени мехурчета, които се разлетели във въздуха, а след това се събрали и написали „ДОБРО УТРО!“

После се спугали и водата спряла.

Имаше и още нещо, ама нали я чух сутринта, бях още сънен и толкова запомних.

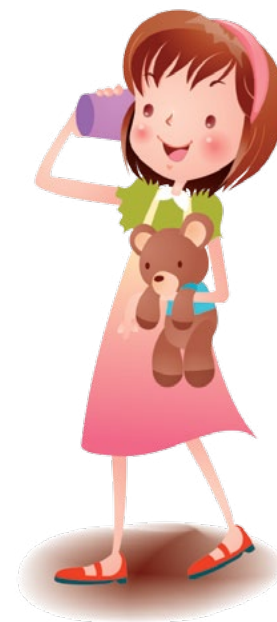
На ПУХ

Всеки във детството има си там големи и сини, и жълти неща.
Червени игри, огледални белй.
Но става голям и забравя ги сам.
Но става голям и забравя ги там.
А мойто любимо, безумно Мече не иска, не иска да разбере, че детството свършва.
А споменът – не.
А споменът, споменът – никога, НЕ!

МИСЛИЧКА ЗА МАМА

Една мисличка игрива
се събуди в детската глава.
Първо леко се изкиха,
после нежно се разсмя.
По нослето се почеса
и в небето излетя,
да разгледа всичката земя.
Във детето се завърна,
нещо мило му попя,
с него заедно написа,
с детски почерк, на листа –
МАМА МЕ ЦЕЛУВА
КАТО ШОКОЛАД!

БАБА

Мойта баба си я знам.
Най-много ме обича,
когато всичко си изям!

СУПЕР ДЯДО

Дядо смело се изправи
и гимнастика направи,
ведро се усмихна,
хитро си намигна
и с куцукаща походка
даде път на черна котка,
в парка в миг пристигна.
Каза „Здрасти!“ на децата
и погледа им играта...

Мисъл блъсна го в главата
и от детската пързалка
в пясъка се овъргаля.
Глези се, бърбори, стене
и ломоти като бебе.
Бу, бу, гу, гу, ню, ню.
Всички спряха да играят.
Баби, майки – все се маят!

Но децата се засмяха –
в центъра на веселбата
включиха го във играта.
Подивяха и щуряха.
Настана веселба голяма,
стана номер първи дядо,
Супер дядо за децата
в парка и във махалата.

* * *

Леле! Баба тук пристигна
и като вулкан изригна:
– Гиди дърти калпазан!
Да ме правиш ти за срам!
В къщи бързо се прибирай!
Крушите си в миг обирай!

Дядо бяга и се крие,
баба гони го – ще го убие!
Дядо на дърво се покатери
от там на баба той се пери:
– Няма, бабо, с тебе да играя
и не давам глупости да баеш!
Ще отида в детската градина,
ще ме запишат в трета група,
та по цял ден с госпожата
ще се забавляваме с децата.
А във къщи сам-самичка
ще се каеш ти за всичко!

* * *

И кавгата се размина.
Дали разбраха се двамина?

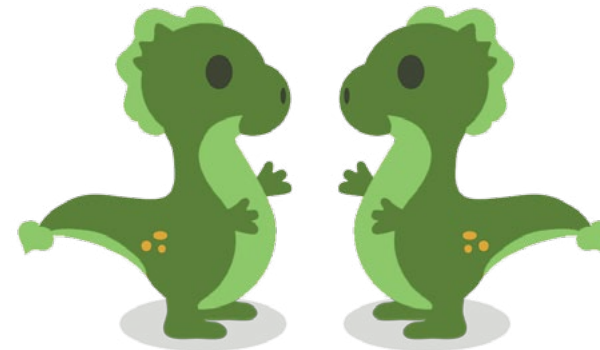

ДВЕТЕ ЗМЕЙЧЕТА

на Галя от Змеево

Двете змейчета бяха братчета или нещо подобно, защото се родиха в един ден и отраснаха заедно, макар да бяха от различни яйца. Какво им липсваше да са братчета – и двете зелени, и двете леко меланхолични, и двете момченца. То и змеиците едни майки, гледат децата си със змейски поглед. Да те е страх малко змейче да си! Пу, пу... Добре, че бяха много заети със себе си.

Двете змейчета си играеха напълно свободни. На външен вид нямаха никаква разлика, но бяха абсолютно различни. Вярно, че в началото бяха бели, ама то е от мля-

кото. Те – змеиците, уж зелени, а млякото им е бяло. Добре, че сучат само трийсет и три дни. После всяко от тях започва да яде това, което най-много му харесва.

И тъй като едното бе водно змейче, сиреч – прекарва по голямата част от деня във водата (вода, вода, ама то си бе чисто блато), започна да яде зелени водорасли и доби откровено зелен цвят.

